

שבועת הפקדון פרק חמישי שבועות

לז.

עין משפט
נר מצוה

י' א' מ"י פ"ו מהלכות
שבועות הלכות מ' נפישא
הלכות כ':
י' ב' ג' מ"י ש"ס פ"ח
הלכות י':

רבינו חננאל (המשך)
אמרת בשבועות הפקדון
דאינו לוקה תאמר בניור
שנטמא שלוקה הואיל
ולוקה לא יביא קרבן ת"ל
וכפר עליו מאשר חטא
על הנפש דכרי ר' יאשיה
רבי יונתן אומר בפתע זה
שוגג. פתאום זה אונס.
מקדמי בניור שלוקה.
מכלל דאתרו בניור וקמי
לא אם אמרת בשבועות
הפקדון שאינו לוקה.
ש"מ דא"ג דאתרו ביה
במלקות אלא צריך קרבן.
ואקשינן אי הכי האי
דקמיני תאמר בניור
שלוקה מכלל דניור
שנטמא מיפטר במלקות.
והא בהדיא כתיב ביה
וכיום חשמיני יביא שתי
תורים וגו'. ושניני האי
קרבן דמייתי נזיר זה
למיחל עליה נזירות
בטהרה הוא ולא משום
דהודי חשמיני: אמרו
להא שפעתא קמי דרבא
אמר להו לדידכו
דאמיתו דלא מיפטר
במלקות היכא דאתרו ביה
אלא צריך נמי קרבן אי
לא אתרו ביה מילקא הוא
דלא ליקי הא קרבן חייב.
ואע"ג דאיכא שהדי דהאי
פקדון בהאי שעתא
דמישבע איתיה גביה
אמאי כפירת דברים
בעלמא ניתנה. דהא הני
ליכא הכא כפירת ממונ.
וכל הנשבע כי האי גוונא
היכא דאיכא שהדי פטור
דבממונ מודה ואינו כופר
אלא בעדים. דהא דאי
לאו כפירת ממונ היא.
ורישא דהא מתניתא
ומכאז הכי דקמיני וכחש
בה פרט למודה לאחד מן
השותפין או לאחד מן
האחים כו' ופשוטה היא:
ח"ש אין חייבין על שגגת
הפקדון. ומה הן חייבין
על זדון אשם בכסף
עדים. מאי לאו זדון
עדים כגון דאיכא שהדי
דהאי פקדון איתיה לגביה
וקמיני חייב אשם. ודחינן
לא בודון עצמו. פירוש
כגון שהודה כי הויד
בשבעתו. דאמר' לא
במכאז לך עבד דמייתי
אשם: ת"ש היו (ב') כתי
עדים כפרה הראשונה כו'

הויד בשבועת הפקדון מהו. פירש בקונטרס דשבועת העדות
ליכא למצעי הך צעיא משום דאין התרלת ודאי שבועת
העדות דמי יודע שהס יודעים לו עדות ואין נראה ללא חשיב
ספק כיון דלמותרה אין ספק דהא צעדים וזממין אי הוו צריכי
התרלת הוה מתרינן צהו אף על גב
דהמתרים צהס אין יודעים אס הס
משקרים והא ללא צעי הך צעיא
שבועת העדות משום דאי אפשר
לידע לעולם אס הס מודין שיכולין
לומר שחטנו: ב"יון דחידוש הוא
כו'. לאו חידוש גמור הוא דהא
איכא טובא דפירש בקונטרס אלא
כלומר כיון שנינו זדונו לכפרה:

מירקא לקי קרבן לא מיייתי.
ואף על גב דגבי שפחה
כתיב (ויקרא יט) צקורת מהיה והציג
את אשמו הא אמרינן בסוף ד' מחוסרי
כפרה (כריתות דף יא.) דהיא לוקה
והוא מציג קרבן: **מאי אינו לוקה**
דלא מיפטר במלקות. מיימד דמעיקרא
ס"ד דצעי למילף מיינה חומרא דדין
הוא שנחמיר צניז שכן לוקה ולמאי
דמסיק השמא ז"ל דמיתניה לענין
קולא דדין הוא שנקל צניז שכן
מיפטר במלקות ונראה ללא ידע
לגבי מאי מיתניה אי נמי מעיקרא
ס"ד דה"פ לא אס אמרת צניז
שהוא טמא שכן כפרתו תלויה במלקות
הקל ולא צקרבן תאמר שבועת
הפקדון שאין כפרתו תלויה במלקות
אלא צקרבן דחמור ודלא כמ"ד
לעיל ניחא ליה לאיניש דליתי קרבן
ולא לילקי ומינהו צסיפרי מיתניה הך
צרייתא ומיתניהו אפיכא והכי איתא
התם צפרשת נשא גבי נזיר צפתע
לנציא את האונס פתאום הצניז
את השוגג והדין נתון מזה צנקוס
שלא חייב את המזיד חייב צו את
השוגג כאן שחייב את המזיד
אינו דין שנחייב את השוגג ומנין
שחייב את המזיד אמרת ק"ו מה
שבועת העדות שלא חייב את השוגג
פירוש שגגתה גרידא חייב את המזיד
כאן שחייב את השוגג אינו דין
שנחייב את המזיד לא אס אמרת
שבועת העדות שכן אינו לוקה
תאמר צניז שלוקה והואיל ולוקה
לא יציא קרבן ת"ל וכפר מאשר
חטא וגו' ונראה דהיינו הך דמיייתי
צשמעתינן וצמקוס שבועת העדות
אית למיגרס שבועת הפקדון ואית
למיגרס נמי הכא אפיכא דלאמרינן
צסיפרי מה שבועת הפקדון דכן
אינו לוקה כו' וכן גר"ח חוה לשוני
ואמתינן למפשטה מהא דמניא צסיפרי
דצי רצ לא אס אמרת שבועת
הפקדון שכן אינו לוקה תאמר צניז
שנטמא דלוקה והואיל ולוקה כו'
ואס תאמר מאי קמשינן דלא מיפטר
צמלקות כלומר לחודיה תאמר צניז
קרבן והא היא גופה אמינן למילף
צניז שיהא עדיין צריך קרבן ואר"ת
דה"פ דלא מיפטר צמלקות שאין
מתכפר צמלקות לחודיה תאמר צניז
שמתכפר צמלקות לחודיה דכי מיייתי
נמי צשוג קרבן לא מיייתי אלא
למיחל עליה מירות טהרה דממסיק
ודלא כצי אלעזר הקפרי דאמר (מ"י
דף יט.) מיר טמא חוטא הוא והא

הויד צשועס הפקדון והסרו צו מהו. חייב קרבן או מלקות או
שנייה. וגבי שבועת העדות אע"ג דחייב נמי מויד צשוג ליתא
למיצעי הך צעיא משום דאין התרלת ודאי שבועת העדות דמי
יודע שהס יודעים לו עדות ויכול להתרות צו: לא אשכחן מויד

דמייתי קרבן. לאו דוקא כל התורה
קאמר שהרי ד' מציאין על הזדון
כשגגה הצא על השפחה (ו) ונזיר
שנטמא ושבועת העדות ושבועת
הפקדון (א) ה"ג אמרו ליה מניא חמורה
הימנה שבועת הפקדון שחייבין על
זדונו מכות ועל שגגתה אשם צכסף
שקלים מדקאמר על זדונו מכות
מכלל דאתרו ציה וקאמר מכות אין
קרבן לא ומאי חומרא דניחא ליה
לאיניש דמיייתי קרבן ולא לילקי אמר
להו רצא בר איתי מאן תנא שבועת
הפקדון לא ניתן זדונו לכפרה רבי
שמעון היא אמר להו רצ כהנא בר
מינה דההיא דלנא תנינא והכי תנינא
לה אחד זדונו ואחד שגגתה אשם
צכסף שקלים ומאי חומרא דאילו התם
טמא צת דנקא והא אשם צכסף
שקלים וליגמר מינה התם צדלא
אמרו ציה. והכי פירושה חמורה
ממנה שבועת הפקדון משבועת
העדות שחייבין על זדונו מכות מה
שאין כן צעדות שאין צה התרלת
ודאי ועל שגגתה עס זדון הפקדון
אשם צכסף שקלים וצעדות קרבן
עולה יורד: **מכות אין קרבן לא**
ומאי חומרא. דמכות מקרבן הואיל
ולא תרוייהו צעדינן ציה הא צעדות
מיייתי קרבן. ומשיני ניחא ליה לאיניש
כו'. אמר להו רצא בר איתי לרצנן
הך מתני' דקמיני להו מהכא לא
תפשטה לעולם קרבן איכא לרצנן
והך מתני' דקמיני קרבן לא רצי
שמעון היא דקאמר שבועת הפקדון
לא ניתן זדונו לכפרה כדאמרו
צפיקין דלעיל (לד' שכן לא עשו צו
מושצב כנשצב ומויד כשוגג: **אמר**
להו רצ כהנא. לא תדקוקה לאוקומה
הויד לוקה אין מביא
מחויב. א"ל מדחגיג
כר' שמעון וצעינן נמי לא תפשטה
דלנא תנינא לה כו': **ומאי חומרא.**
הא שבועת העדות נמי זדונו
ושגגתה קרבן: היינו חומרא דאילו
צעדות חטאת היא ולא נתנה צה
מורה קצנה ויכול לקנותה צמעה
כסף. דנקא שמתו והיינו מנע שהיא
אחד מנשה צדינר: **וליגמר מינה.**
למיפשט צעינן דמיייתי קרבן ולא
לקי: ומשיני דלנא חטא צדלא אמרו
ציה. קאמר דהא לא איירי צה
צמלקות כלל: לא אס אמר. לא
ידעינן צמאי קאי לא אס אמרת:
הא קרבן צסינ ציה. והויר לה' את
ימי מרו והציא כצס צן שמתו וכו'
(צמדנר ו): **כי היכי דסיחול עליה**
נזירות צטהרה. שמתחיל למנות
מעכשיו ותלה הכתוב צקרבן ולא
לכפרה הוא צא: אמרו רצנן קמיא
דצנה. הך רצנן דלעיל דתנו שבועת
צי רצה אמרו לפניו שכן שאל רצ
כהנא מהס: **אמר להו.** מדקא מיצעי
ליה צאתה ציה: **מכלל.** דפשיטא ליה
דכי לא אתרו ציה הני סהדי דמייחייב
קרבן ואף על גב דידעי הני סהדי
שהוא חייב לו ואמאי מייחייב והא לא
תועיל לו כפירתו וע"כ ישלס
נמלא שפירת דברים צעלמא
פרט למודה לאחד מן האחים. שיש לו חלק צממון זה וכשתצטו
האח השני כפר: פרט ללוה צשטר. קס"ד לכופר צממון שיש לו עליו
שטר או עדים: לא ספיינן. דהא מתנית' לאו צכופר צממון קאמר
אלא צמודה צממון וכופר שלא מסר לו שטר עליו ולא היו עדים
צצבר: **מתריונן יופס.** משנינו לית: מיעך יופי. ממך לוימי כל המנה ולא היה למצירך חלק צו: (א) לאו זדון עדים. שמתרו צו:
הא

(א) ריעצין מחק מ"י,
(ב) לעיל לד' (א) [סס],
(ד) לעיל לא' (א) [סס לד'],
(ז) כדלמא כריתות מ"י.

תורה אור השלם
1. או קצא אבדה וכחש
בה ונשבע על שקר על
אחת מכל אשר יעשה
האדם לקטא בהמה.
יקרא זה כב

הגהות הב"ח
(א) גמ' צשלמא שניה
תחייב וכו' אלא ראשונה
תחייב תחייב הא:
(ב) רש"י ד"ה לא אשכחן
וכי על השפחה חרופה
ומיר: (א) ד"ה מאי לאו
זדון עדים שמתרו צו. י"ב
היה צלה המרו צו נמי
קשוא לרצה אלא זדון
עדים לא משמעת לה אלא
צמתרו צו דלי לא המרו
איכא למימר שמת וליכא
זדון:

מוסף רש"י
מאן תנא כו' ר"ש.
דלמר לא עשה צו
מויד כשוגג (דעיר לד').
דהא כפרה לה כת
ראשונה. ואין לו עדים
אלא זלו ונמלא צהספדוריה
צכפיתין. (דעיר לב).

רבינו חננאל
הויד בשבועת הפקדון
והתרו צו מהו. כיון
(דמייחין קרבן על המזיד
כשוגג לא ליקי [וא דלמא
כו'] או דלמא תרוייהו
מחויב. א"ל מדחגיג
חמורה ממנו. פירוש
משבועת העדות שבועת
הפקדון שחייב על זדונו
מכות ועל שגגתה אשם
בכסף שקלים ש"מ שאם
הויד לוקה אין מביא
קרבן. ואוקומה להא לרבי
שמעון דסבר לא ניתנה
זדון שבועת הפקדון
לכפרה בקרבן. ומאי
חומרא דשבועת הפקדון
משבועת העדות דניחא
ליה לאיניש דניתי קרבן
ולא לילקי. אי נמי
בשבועת העדות כתיב
נקבה מן הצאן כשבה וגו'
אפילו תימא כת דקא.
ובפקדון אשם בכסף
שקלים. ואמר להו רצ
כהנא הא מתניתא לאו
הכי שנויה כדקאמרינן.
אלא הכי שנויה שבועת
הפקדון אחד שגגתה
ואחד זדונו אשם בכסף
שקלים. ונפשוט מינה
דלא ליקי ואפי' בודונה.
ואמרין דלמא מתניתא
בדלא אתרו ביה. ואמתינן
למפשטה מהא דהנאי
בספרי דבי רב לא [אם]